

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Baggrunden for lovforslaget

Reglerne i ligningslovens § 15, personskattelovens § 13 og virksomhedskattelovens § 13 indebærer, at et opgjort underskud i den skattepligtige indkomst for et indkomstår kan fradrages ved indkomstopgørelsen for de følgende 5 indkomstår. Mest muligt skal modregnes i førstkommande år.

Reglen anviser ingen begrænsninger i sig selv, men den administrative praksis har været, at en bortakorderet gæld som hovedregel er blevet modregnet i skattemæssige underskud, dér fremføres. Baggrunden herfor har været, at der ved en akkord sker en definitiv eftergivelse af gælden. Når gældsforpligtigheden ikke længere eksisterer, er forudsætningen for udgiftsfradraget dermed bortfaldet.

Denne praksis, der følger de almindelige skatteretlige principper, blev imidlertid underkendt ved Højesterets dom, jf. UfR 1986, p. 462. Flertallet i Højesteret nåede i denne sag frem til, at størrelsen af det fremførselsberettigede beløb ikke skal påvirkes af en mellemkommende gældseftergivelse i form af en akkord. Der blev ved dommen bl.a. lagt vægt på, at ligningslovens § 15 hverken efter sin ordlyd eller efter forarbejderne giver støtte for den anvendte indskrænkende fortolkning.

Det resultat, som Højesteret nåede til, kan ikke anses for hensigtsmæssigt eller rimeligt ud fra en retspolitisk betragtning, da det bryder med de almindelige skatteretlige principper, og da det strider mod den almindelige retsopfattelse. I akkordtilfælde bliver debitor helt eller delvis frigjort fra sin gæld, hvorfor der er sikkerhed for, at han ikke vil komme til at betale det beløb, hvormed gælden er nedsat. Kreditor har således kunne fradrage det fra hans side akkorderede beløb som en driftsudgift, mens debitor har kunnet frigøre sig fra gælden, fortsat opnå fradrag i den skattepligtige indkomst ved fuld fremførselsret af underskud. Det samme skyldforhold kunne altså udløse et skattemæssigt fradrag for begge parter.

Denne mulighed har i tiden efter højesteretsdommen åbnet for en uønsket spekulation.

Det mest omtalte eksempel på den form for spekulation oplevede man i 1987, hvor Flexplan Gruppen udbød og solgte skattemæssige underskud på over 600 mio. kr. Den gæld, der modsvarede dette underskud, var for længst afskrevet gennem en tvangsakkord på 80 pct.

Der er siden salget af Flexplan-underskuddet gennemført en begrænsning i retten til at fremføre underskud til modregning i kapitalindkomst. Desværre lykkedes det ikke Socialdemokratiet at samle flertal i Folketinget for en mere effektiv begrænsning af retten til at handle med skattemæssige underskud i selskaber. Også derfor er en gennemførelse af nærværende lovforslag yderst påtrængende.

Havde lovforslaget været vedtaget på det tidspunkt, hvor Flexplan Gruppen havde opnået ovennævnte tvangsakkord, skulle den eftergivne gæld have været modregnet i det fremførte skattemæssige underskud og dermed have forhindrede spekulationsmuligheden med salg heraf.

2. Lovforslagets indhold

I Skattelovrådets betænkning nr. 1101/1987 om de skattemæssige regler i forbindelse med konkurs og akkord m.v., afgivet den 9. februar 1987, anvises, på hvilken måde den ønskede begrænsning kan opnås. Forslaget gælder akkord og gældssanering under ét.

Den praksis, der var anvendt før den ovenfor refererede højesteretsdom, udelukkes som anvendelig, da en tilstrækkelig sikker forbindelse, som forudsættes mellem den eftergivne fordring og det fremførte underskud, ikke kan fastslås.

Skattelovrådet anviser derfor en metode, hvor adgangen til at fremføre underskuddet begrænses med et beløb, der svarer nøje til akkordfordelen uden at skele til, om der er nogen forbindelse mellem den nedsatte gæld og det underskud, der ønskes fremført. Ikke-fradragsberettigede omkostninger afholdt i forbindelse med akkorden reducerer det beløb, som underskudsframsførslen begrænses med, idet værdien af